

Arrest

nr. 343 588 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd er erkend als vluchteling op 21 september 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 20 september 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 14 oktober 2028 (zie “cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalzekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft haar medische problemen legt de verzoekende partij verschillende documenten neer ter staving van haar verschillende verwondingen. Uit de verschillende attesten blijkt dat ze littekens heeft op de plaats waar ze werd geraakt door een kogel en operaties heeft ondergaan aan haar dij, linkerarm en borstkas. Ze heeft beschadigingen aan verschillende spieren op haar linkerdij. Ze heeft een beperking van haar bewegingsvrijheid van haar linkerschouder en een slechte heupfusie zonder beperking van de gewrichten. De commissaris-generaal stelt echter vast in de bestreden beslissing dat uit deze documenten geen voldoende significante kwetsbaarheidsfactor blijkt die een ernstige impact bij een terugkeer naar Griekenland teweeg zou kunnen brengen. Hij stelt verder dat haar medische problemen niet in die mate gekarakteriseerd zijn dat deze aan haar situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid kan verlenen. Hij stelt dat niets er op wijst dat haar medische problemen een dergelijk niveau van ernst bereiken dat ze een zware zorg en complexe monitoring zouden vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn. De verzoekende partij doet in haar verzoekschrift geen ernstige poging om deze motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Ze beperkt zich tot het verklaren dat ze medisch zorgbehoevend is en dat ze nood heeft aan een regelmatige medische opvolging. Met een dergelijk betoog slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of aannemelijk te maken dat ze omwille van haar medische problemen niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien en haar rechten te laten gelden, waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De verzoekende partij brengt in het kader van haar beroep ook geen medische attesten bij die dit alsnog zouden aantonen of de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen. Haar medische problemen kunnen dan ook niet worden beschouwd als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

De verzoekende partij brengt tijdens het persoonlijk onderhoud naar voor dat ze een gesprek heeft gehad met een psycholoog, maar dat ze geen verslag van dit gesprek heeft gekregen (NPO, p.4). Ze brengt verder naar voor dat ze twee maal een suïcidepoging heeft ondernomen (NPO, p.10). De verzoekende partij brengt

ter staving van haar verzoek om internationale bescherming evenwel geen documenten bij die haar psychologische toestand aantonen. Er liggen dus geen stukken voor, op grond waarvan kan blijken dat verzoekende partij effectief te kampen heeft met psychologische problemen of in welke mate de psychologische problemen van de verzoekende partij een invloed hebben op haar zelfstandig functioneren. Ook betreffende haar vermeende suïcidepoging brengt de verzoekende partij geen documenten bij om haar psychologische toestand te staven. De verzoekende partij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat ze omwille van haar psychologische problemen niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar psychologische problemen kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. De verzoekende partij verklaart in Griekenland geen stappen te hebben ondernomen om psychologische hulp te bekomen (NPO, p.11). Ze brengt dat ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat ze geen toegang zou hebben in Griekenland tot medische of psychologische zorgen indien ze deze zou nodig hebben. De verzoekende partij verklaart geen AMKA te hebben gekregen in Griekenland (NPO, p.8). Uit niets blijkt echter dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om een AMKA te bekomen. Zo is ze nog steeds in het bezit van een geldige verblijfsvergunning (Cedoca, aanvraag derde landen). Voorts blijkt uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, ze niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat. ("UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare" beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd er erkend als vluchteling op 21 september 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 20 september 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 14 oktober 2028 (zie "cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). De verzoekende partij verklaart niet meer in het bezit te zijn van haar Griekse documenten (verklaring dvz, vraag 23). In de bestreden beslissing werd ze er echter op gewezen dat ze bij een terugkeer naar Griekenland een duplicaat van haar Grieks paspoort en verblijfsvergunning kan aanvragen. Ze brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij die de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent in een ander daglicht kunnen plaatsen. De verzoekende partij heeft ook slechts beperkte inspanningen geleverd om nieuwe documenten aan te vragen. Ze stelt geen inspanningen te hebben geleverd om een nieuw verblijfsdocument of paspoort aan te vragen, daar ze deze niet nodig heeft (NPO, p.8). Er kan van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming echter wel verwacht worden dat ze de nodige stappen zet om de deze documenten te bekomen en zo een duurzaam bestaan in Griekenland uit het bouwen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze geenszins enige intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Ze verklaart immers dat het doel van haar verblijf in Griekenland wachten was op documenten (verklaring dvz, vraag 33). Dit gebrek aan intentie blijkt ook uit haar zeer korte verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en haar zeer beperkte inspanningen in die periode om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. De verzoekende partij werd erkend als vluchteling in Griekenland op 21 september 2023 (cedoca, aanvraag derde landen) en ze heeft Griekenland verlaten op 2 december 2023. Dit wil zeggen dat ze slechts iets meer dan twee maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland heeft verbleven. Uit een dermate kort verblijf kan de verzoekende

partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling en mogelijkheden tot taallessen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook dat ze hiertoe geen stappen heeft ondernomen. De verzoekende partij verklaart dat ze problemen had met A.I. in Griekenland (NPO, p.12). Ze verklaart telefonische bedreigingen te hebben gekregen en ook te zijn aangevallen door onbekenden (NPO, p.12). Door deze problemen bleef ze enkel thuis in Griekenland en kon ze geen pogingen ondernemen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen (NPO, p.10). Uit haar verklaringen blijkt echter dat de verzoekende partij op geen enkel moment enige stappen heeft ondernomen om bescherming tegen A.I. te bekomen en voor deze problemen bescherming te vinden bij de Griekse overheid (NPO, p.12). Ze heeft geen bescherming gevraagd omdat ze had gehoord van een vriend dat de politie eens geld van hem had gestolen toen ze werd gefouilleerd (NPO, p.12). Ze had ook verhalen gehoord dat mensen hun identiteitskaart werd gebroken door de politie (NPO, p.12). Deze verklaringen kunnen echter op geen enkel moment als dienstige verklaring worden beschouwd waarom ze geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de Griekse overheid. Deze verklaringen zijn immers beweringen die louter op geruchten en verhalen zijn gebaseerd. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat ze effectief geen bescherming bij de Griekse overheid zou kunnen vragen of dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer doeltreffend of effectief zou zijn. Haar betoog dat ze geen duurzaam bestaan in Griekenland heeft kunnen uitbouwen omdat ze problemen had met verschillende personen in Griekenland kan dus geenszins worden gevolgd. Verder verklaart de verzoekende partij op geen enkel moment enige stappen te hebben ondernomen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Zo heeft ze geen tewerkstelling gezocht, geen acties ondernomen om haar leven op te bouwen, geen hulp van een organisatie gezocht en reeds drie dagen na het verkrijgen van haar reisdocumenten Griekenland verlaten (NPO, p.11).

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar ze stelt als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met een gebrek aan medische bijstand, slecht eten en drinken en andere personen die werden geslagen in het opvangcentrum (NPO, p.11-12), dient in navolging van de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten die zij zou hebben meegemaakt als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, zich situeerden op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. De verzoekende partij werd toen nog geen internationale bescherming verleend. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat deze situatie niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

De verzoekende partij maakt op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel

worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst naar haar eerdere pleidooien om haar standpunt over Griekenland duidelijk te maken. VzP kan het standpunt van de Raad niet volgen aangezien de laatste informatie deze tegen spreekt. VzP haar verblijfsvergunning in Griekenland staat op het punt te verlopen en zij wijst op de informatie van RSA dat het een jaar kan duren om deze te vernieuwen. VzP benadrukt dat zij psychologische problemen heeft. Dankzij ondersteuning en begeleiding van haar vriendin die verpleegster is heeft men een hersteltraject kunnen opstarten. VzP meent dat als verzoeker gescheiden wordt van deze ondersteuning hij zal hervallen en nog slechter zal terechtkomen. Verzoeker heeft slechte ervaringen in Griekenland inzake werk, huisvesting en hulp waardoor terugkeer niet mogelijk zal zijn. Bovendien stelt VzP dat men ook rekening moet houden met verzoekers afkomst uit Gaza.”

Omtrent de vierde zaak op de zittingsrol kan in het proces-verbaal van de terechtzitting, omtrent de algemene situatie in Griekenland, als volgt worden gelezen:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

(...). VzP is het oneens met de analyse van de Raad. Ze stelt dat er geen rekening werd gehouden met de laatste informatie van NGO's die het standpunt van de CG tegen spreken. VzP gebruikt deze analyse om te concluderen dat men zich niet kan staande houden in Griekenland. (...). VzP gebruikt de laatste info om erop te wijzen dat de situatie momenteel zelfs erger is geworden, nu de CG een circulaire redenering bijbrengt die ook nog eens wordt tegengesproken door het schrijven van RSA, en dat de behandeling van Grieken en statushouders niet hetzelfde is. Vervolgens bepleit VzP de situatie aangaande het bruggetje met de AMA en

de nog moeilijkere toegang tot de gezondheidszorg. VzP begrijpt niet dat de CG zijn info gaat halen bij de Griekse autoriteiten.(...)."

4.1. De verzoekende partij heeft op 22 januari 2026 en op 11 februari 2026 een aanvullende nota toegevoegd. Deze aanvullende nota's bevatten een psychologisch attest en een getuigenis van haar partner.

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 6 januari 2026.

5.1. In de beschikking van 6 januari 2026 werd vastgesteld dat ze niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Wat betreft haar medische problemen werd vastgesteld dat uit haar documenten niet kan blijken dat ze omwille van deze medische problemen niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Wat betreft haar psychologische problemen werd in de beschikking vastgesteld dat ze geen documenten neerlegt die haar psychologische problemen zouden kunnen staven. Ze maakte dus niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

In het kader van haar vraag tot horen en aanvullende nota's brengt ze naar voor dat ze psychologische problemen heeft en een hersteltraject heeft kunnen opstarten. Ze stelt dat, indien dit stopgezet wordt, ze zal hervallen en slechter zal terechtkomen. Ze voegt door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest toe. In dit attest kan worden gelezen dat ze een psychologisch consult heeft gehad op 10 juni 2025, 24 juni 2025, 10 juli 2025, 25 augustus 2025 en 16 september 2025. Er werd vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstige tristesse en verdriet vertoont. Ze piekert, heeft een gevoel van nutteloosheid en een sterk schuldgevoel. Ze verklaart het leven niet meer te zien zitten en gedurende twee jaar niets te hebben opgebouwd. Ze heeft een moeilijkheid tot het volgen van conversaties en trekt haar sociaal terug. Verder stelt verzoekende partij zich soms zonder waarde behandeld te voelen in het opvangcentrum. De behandelend psycholoog brengt als hypothetische diagnoses naar voor dat ze te kampen heeft met PTSS, een ernstige depressieve episode en angst- en paniekreacties op luide geluiden. Er kan in het document echter worden gelezen dat deze hypothesen moeten worden bevestigd door een psychiatrisch onderzoek met gestandaardiseerde hulpmiddelen. Bovenstaande vaststellingen werden dus niet definitief vastgesteld. Er kan op basis van de neergelegde stukken niet blijken of verdere diagnostische onderzoeken werden verricht. De door verzoekende partij neergelegde documenten dateren daarenboven reeds van enige tijd geleden – de meest recente consultatie dateerde van 16 september 2025 – zodat deze documenten ook niet van aard zijn om de actuele (mentale) gezondheidstoestand van verzoekende partij aan te tonen. Bovendien kan in het neergelegde document ook niet worden gelezen dat de verzoekende partij omwille van haar mentale problemen niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In de getuigenis van haar partner die door een aanvullende nota wordt toegevoegd, kan verder ook worden gelezen dat verzoekende partij psychologisch aan het herstellen is, maar dat ze wel nog lijdt aan de trauma's die ze heeft meegemaakt in Griekenland en Gaza. Uit deze getuigenis kan dus ook niet blijken dat ze omwille van haar psychologische problemen niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. In de mate ze stelt dat er rekening moet worden met haar afkomst uit Gaza, wordt niet ontkend dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij. Ze toont echter niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.2. In de beschikking van 6 januari 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoont dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de Griekse verblijfsvergunning van de verzoekende partij is geldig tot en met 20 september 2026; (ii) haar Grieks paspoort is geldig tot en met 14 oktober 2028; (iii) ze had geen enkele intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen daar ze verklaart in Griekenland enkel gewacht te hebben op documenten; (iv) ze heeft slechts twee maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland doorgebracht; (v) ze heeft geen stappen gezet om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland aangezien ze geen

tewerkstelling heeft gezocht, geen acties heeft ondernomen om een duurzaam bestaan uit te bouwen en drie dagen na het verkrijgen van haar reisdocumenten Griekenland heeft verlaten.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting op algemene wijze verwijst naar de situatie in Griekenland, moet de Raad opmerken dat de door verzoekende partij meest recent neergelegde informatie reeds werd betrokken bij de totstandkoming van de beschikking, zodat verzoekende partij met haar betoog geen nieuwe informatie aanreikt, dan wel geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Waar zij ter terechtzitting verwijst naar het pleidooi in de vierde zaak op de zittingsrol, wijst de Raad erop dat de aldaar neergelegde aanvullende nota niet werd neergelegd in huidige zaak, zodat zij zich ook niet dienstig kan beroepen op de inhoud hiervan, ter ondersteuning van haar betoog. Alleszins, waar de verzoekende partij stelt dat er sprake is van een cirkelredenering die het voor begunstigden van internationale bescherming niet alleen onmogelijk maakt om een actieve AMKA en dus toegang tot gezondheidszorg te bekomen, maar ook om toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen, wijst de Raad op het volgende.

Een sociale zekerheidsnummer of een AMKA, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (“ERGANI”), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een “geldige” verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (*“UNHCR Greece, Living In Greece – Access to*

healthcare” beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; “Verslag feitenonderzoek” van september 2024, p. 49, 50-51).” Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, “Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)” beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 49-51, 67; “Communication on the status of migration management in mainland Greece”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De informatie opgenomen in het schrijven van de RSA van 16 januari 2026 doet hieraan geen afbreuk.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38). Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

Met betrekking tot AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geüpload in Ergani om de AMKA te activeren (zie *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38). Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is.

Door ter terechtzitting verder louter te stellen dat ze slechte ervaringen heeft in Griekenland inzake werk, huisvesting en hulp waardoor een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk is, kan ze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kan hier mee ook niet aantonen dat ze niet in staat is om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Dit betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

Haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 20 september 2026. Ze kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de problemen tot het verlengen van haar Griekse verblijfsvergunning. Verzoekende partij had en heeft nog tijd om te anticiperen op de uiterste geldigheidsdatum van haar verblijfskaart.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland

effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

5.3. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 6 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES